ANUNȚURI

• Săptămâna viitoare, în data de 9 septembrie, să înmulțim rugăciunea pentru **Laurențiu**, fiul Cristinei și al lui Dismas, care va păși pe calea căsătoriei.

ȘTIRI

• În perioada 31 august – 3 septembrie se desfășoară la Timișoara, **Întâlnirea Tinerilor Ortodocși (ITO).** Tema actualei ediții este dată de cuvintele adresate de Mântuitorul Iisus Hristos ucenicilor: „Voi sunteți prietenii mei". Programul variat cuprinde slujbe, prelegeri, evenimente duhovnicești și culturale. (sursa: *basilica.ro*)

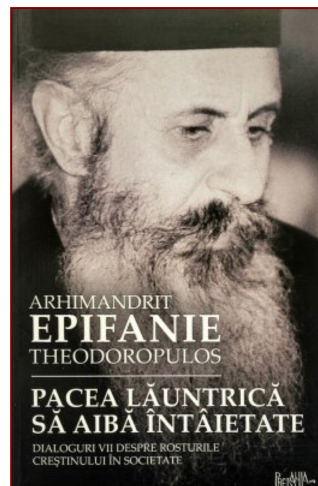
• În 20 august, academicianul **Constantin Bălăceanu-Stolnici** a trecut la cele veșnice la vârsta de 100 de ani. Descendent al unei vechi familii boierești, Prof. univ. dr. , membru de onoare al Academiei Române și directorul onorific al Institutul de Antropologie „Francis Rainer" al Academiei Române, a fost medic neurolog cu o experiență profesională de peste 75 de ani. (sursa: *basilica.ro*)

• Luni, 21 august 2023, **Părintele Profesor Ioan-Octavian Rudeanu**, fost conferențiar universitar la Facultatea de Teologie Ortodoxă „Ilarion V. Felea" din Arad, a trecut la viața cea veșnică, la vârsta de 75 de ani. (sursa: *arhiepiscopiaaradului.ro*)

LIBRĂRIA LOGOS ne recomandă

Arhim. Epifanie Theodoropulos
PACEA LĂUNTRICĂ SĂ AIBĂ ÎNTÂIETATE

Domnul este revoluționar, însă nu în sensul în care vor unii să ni-L înfățișeze. El nu a dorit să îndrepte sistemele sociale sau politice, ci să schimbe inima oamenilor. O astfel de revoluție a intenționat să facă. Oricâte sisteme s-ar schimba, dacă inima omului nu se schimbă, răul va găsi căi prin care să lucreze. Când oamenii se nasc din nou în Hristos, atunci vor găsi ei înșiși sistemele sociale mai drepte care se cer. Se poate vorbi cu adevărat de sisteme mai bune sau mai drepte, nu tăgăduiesc acest lucru; esența lucrurilor este însă ca inima omului să ajungă să se schimbe.

MaxiMina

Foaie ortodoxă pentru suflet

Numărul 27 (CXL) 3 septembrie 2023

Sfinții săptămânii

D 3 - DUMINICA A XIII-A DUPĂ RUSALII (Pilda lucrătorilor răi); Sf. Mc. Antim al Nicomidiei și cei cu dânsul; Sf. Diaconiță Febe (amintită în Epistola către Romani); Sf. Cuv. Neofit și Meletie de la Stânișoara - *Mărturisitor: Pr. Liviu Brânzaș (1998)*

L 4 - Sf. Prooroc Moise; Sf. Sf. Mc. Vavila; Sf. Ermiona, una din fiicele Sf. Ap. Filip

M 5 - Sf. Prooroc Zaharia și Dreapta Elisabeta, Părinții Înaintemergătorului; Sf. Mc. Gleb - *Cuviosul Ierom. Ioanichie Moroi (1944)*

Mi 6 - Minunea Sf. Arhanghel Mihail din Colose - ULEI

J 7 - Înainteprăznuirea Nașterii Preasfintei Născătoare de Dumnezeu; Sf. Apostoli Evod și Onisifor; Sf. Mc. Sozont; Sf. Cuv. Macarie de la Optina; Sf. Cuv. Casiana, făcătoarea de cântări

V 8 - Nașterea Preasfintei Născătoare de Dumnezeu - ULEI

S 9 - Sf. și Drepții Părinți Ioachim și Ana; Sf. Cuv. Onufrie de la Vorona; Sf. Cuv. Chiriac de la Tazlău; Sf. Părinți de la Sinodul al III-lea Ecumenic (Efes, 431) - *Mărturisitorul Anton Golopenția (1951)*

Păr. Efrem din Arizona

POSIBILE BORNE la început de an

> ***„Străduiește-te să pui început bun, căci atunci vei avea sfârșit foarte bun. Așa cum va fi începutul, tot astfel vei și umbla.***

La început de an bisericesc vă oferim câteva gânduri-binecuvântări, care sunt, totodată îndemnuri ce pot fi alese ca borne ale fiecărei zile din noul an duhovnicesc.

NU TE ÎNTRISTA, toate vor trece. Așa este încrustată calea celor care se mântuiesc, plină de chinuri și întristări. De ce te lași biruit de întristare și umbli posomorât? Este nevoie să înfrunți duhul întristării cu puțină mângâiere, ca să biruiești stările de deznădejde aduse de cel viclean. Dacă vei asculta de toate cele aduse de duhul cel viclean al întristării, niciodată nu vei vedea bucuria izvorâtă din nădejde.

De ce te mâhnești și te întristezi peste măsură pentru diferitele întâmplări? Nu suntem în afara Proniei Dumnezeiești, astfel încât să fim conduși de către soartă. Prin urmare, tot ce ni se întâmplă este în știința lui Dumnezeu, așa că nu ni se întâmplă nimic mai presus de puterile noastre.

Să fie zdrobiți de întristare cei care nu cred în dumnezeiasca Pronie. Noi însă care credem în atotprezența lui Dumnezeu și că nici o creatură nu este lipsită de pronia Sa, nu suntem îndreptățiți atunci când ne mâhnim peste măsură, fiindcă arătăm în faptă că suntem lipsiți de credință si luminare.

SĂ RĂBDĂM TOATE, pentru ca pe Dumnezeu să-L dobândim. Când pe cele rele le vom suferi, îndată bunătățile viitoare ne vor fi pregătite. Când ne vom lipsi de bucuria acestei lumi, atunci fără îndoială vom învistieri bucuria lui Dumnezeu în sufletele noastre nemuritoare. De bunul de care ne vom lipsi aici, este cu neputință să nu ne desfătăm într-o răsplată viitoare.

Să dăm puțin aici pe pământ, ca să luăm cu dobândă din banca nevăzută a lui Dumnezeu, cea plină de darurile Sale.

Aruncăm semințele virtuților pentru ca să înflorească flori mult mirositoare în cununa slavei celei veșnice ce va încununa capetele noastre.

Răbdarea este diamantul care îl împodobește pe creștin si netedă face calea mântuirii noastre.

Răbdarea este bărbăția sufletului, sprijinul, rădăcina cea adâncă, care ține pomul atunci când îl lovesc vânturile și râurile îl potopesc.

NU VĂ PIERDEȚI CURAJUL atunci când vă impresoară ispitele, ci puneți gândul cel bun, adică aduceți-vă aminte de cuvintele Domnului, care luminează în vremea oricărei ispite. Să ne silim, ca să fim miluiți, iar atunci când va veni Domnul să ne găsească priveghind, plini de untdelemnul faptelor bune. Atunci vom intra în cămara de nuntă a veșnicei bucurii si veselii.

Nu mică este lupta, nici de o singură zi, ci până la ultima noastră suflare. Pentru aceasta să ne înarmăm cu Preadulcele Nume al lui Iisus, ca să nu mai aibă loc diavolul în inima noastră. Dar chiar și pentru a ține pomenirea lui Iisus este nevoie nu de puțină silință, stăruință, credință, nădejde, răbdare și timp.

Nu vă pierdeți curajul în luptă și să nu slăbească genunchii voștri în nevoința împotriva ispitelor, căci nu ne va lăsa Bunul nostru Dumnezeu să fim ispitiți mai presus de puterile noastre.

Când cineva vrea să traverseze un ocean și să ajungă pe celălalt mal unde îl așteaptă izbăvirea, se gândește bine, își măsoară puterile, iar atunci când se încredințează că poate rezista, se aruncă în mare si înoată. Si cu cât înaintează, obosește, valurile par mai sălbatice decât la început și începe să intre frica în inima sa. Iar aceasta îi slăbește și mai mult puterile sufletului și trupului său. Dacă alungă frica și se gândește că soluția este una singură, și anume să se dea pe sine cu totul pentru a ajunge la liman, căci frica va avea ca rezultat înecarea sa, atunci își face curaj și ajunge la mal și se izbăvește.

Dacă sunt doi înotători, iar unul din ei este biruit de frică și se scufundă, celălalt îi dă curaj, îi întărește cugetul, îi arată primejdia la care îl conduce frica, îl ajută și cu mâinile și astfel se izbăvește. *„Frate ajutat de frate este ca o cetate tare”* [Pildele lui Solomon 18,19].

Versuri

Copacul pentru care nimeni nu s-a rugat niciodată

Emilia-Corina

Vicleană vămuire vremii rânduite
Rodind părelnic voință vinovată
Copacul îndârjit doririi pietruite
Niciunuia îngăduind rugă vreodată.

Îmbietor frunziș aducător de ațipeală
Copacului să-i cadă în mreje vinovate
Pe crengi sclipesc oglinzi și poleială
Zvonirii zețuind vești neadevărate.

Ferește gândului molatic năzuința
Copacului răspuns nu-i da adăpostirea
În ochi curat adapă biruința
Pășind credinței împlinești menirea.

Deșartei înălțări dispreț mărturisește
Copacului desaga minții depărtează
Cu darnică gândire prevestește
Apropiind nădejdii neclintit cutează.

Tăgăduiește jilavei răcori oprirea
Copacului ulciorul ascunde înțelept
Cununa spinilor rostește fericirea
Desăvârșind iubirii rost preadrept.

Minunea înnoirii bucurii grăiește
Copacului cuminte limpede adiere
Preajma păzind luminii viețuiește
Altar chivernisit spre tămâiere.

Copacul omului mereu asemuiește
Genunchii inimii smereniei plecați
Jertfelnica ființă veșnic dăinuiește
Chipului chip împărtășit schimbați.

nu am avut tăria să ținem credința și să mulțumim lui Dumnezeu că avem locul acela. Consider că și pentru păcatele mele am pierdut Sf. Sofia, nu numai pentru ale celor care au fost.

Am zis că o să mă rog lui Dumnezeu să nu ne lase să ia și icoanele care au mai rămas în Sf. Sofia, ca nu cumva să nu știe creștinii ce se vor naște de acum că acolo a fost cândva credința ortodoxă. Și o să mă mai rog să ne dea Dumnezeu locul acela înapoi. Am nădejde că așa va fi și că ne vor ajuta Sf. Constantin și Elena!

Consider că locurile la care am fost sunt sfinte, chiar dacă acum sunt musulmani, pentru că sute de ani au fost mari sfinți care și-au lăsat amprenta. Se simte și acum duhul lor, chiar și în vechile catacombe. Orice creștin trăitor va simți că sfinții au rămas în acele locuri, duhul lor e acolo și oricând îi strigăm, ei vor veni.

Pr. Silviu – ghidul *(am pus aici această mărturie și pentru smerenia pe care a arătat-o, dar și pentru a ne sili fiecare să devenim ceea ce s-a spus despre noi – n.n.)*

În acest pelerinaj pot spune că am reînvățat să mă rog, să fiu singur cu Dumnezeu. Poate și covârșit de probleme administrative și oboseală, de programul încărcat, uitam uneori să fac rugăciunea particulară. Dar, slavă lui Dumnezeu, datorită dumneavoastră, văzând râvna pe care ați avut-o, am reînvățat să mă rog. Și îmi iau angajamentul să păstrez acest talant pe care Dumnezeu mi l-a redăruit prin dvs. vreme cât mai îndelungată.

Îi mulțumesc Bunului Dumnezeu că l-am cunoscut într-un final pe cel despre care auzisem o poveste de viață frumoasă. Mă emoționez când mă gândesc la Părintele Ștefan pentru că povestea mea se aseamănă întrucâtva cu a sa și a fratelui său. Fratele meu era un băiat bun, dar era rocker și nu mai mergea la biserică. Iar mie îmi era teamă pentru el, văzusem o casetă video cu satanismul în muzica rock și tot mă rugam de el să vină la biserică. La un moment dat a venit și nu a mai plecat, pentru care dau slavă lui Dumnezeu. Când am vizionat filmul despre Părintele Arsenie Boca, iar pr. Ciprian venea la sfârșit cu acea mărturisire, aveam înaintea ochilor și imaginea personală a mea și a fratelui meu.

Mulțumesc pelerinilor că m-au învățat ce înseamnă smerenia. De multe ori ai impresia că știi multe și că toți te știu, dar de fapt ești un vierme pe care Dumnezeu îl îngăduie pe pământ, căci altfel nici locul în care ai fost nu s-ar mai ști. A fost o lecție de viață.

M-am bucurat să văd oameni frumoși, rugători, o comunitate atât de strânsă și atât de unită cum rareori mi-a fost dat să văd. Parcă sunteți cu toții aceeași persoană. Sper să mă adăugați și pe mine în rugăciunile dvs. Să se milostivească Bunul Dumnezeu să ne ducem cu toții în pelerinajul Raiului și al Ierusalimului de sus!

Părintele Ștefan

Ce rămâne din ce am văzut în Turcia?

Să începem de jos, ca importanță. Rămân pământurile lucrate și steagurile multe și regulamentar fluturând, care spun ceva despre regimul de acum, cu înclinație supernaționalistă și de revigorare a vechiului imperiu... Se vede că e o țară cu avans economic, dar și cu multe moschei. Rămân și sclipirile din noapte de pe Bosfor și zgârie-norii.

Urcând apoi, rămân rămășițele vechilor cetăți și biserici ale Apocalipsei: Efes, Pergam, Laodiceea, cu sfinții de acolo (Apostolii Pavel, Ioan, Filip). Capadocia, cu frumusețea naturii, cu orașul subteran, dar și durerea ei, căci acolo au fost 3.000 de biserici și mănăstiri și niciuna nu a mai rămas funcțională.

Cetățile pe lângă care am trecut: Nicomidia, Smirna cu sfinții lor. Constantinopolul – cu toate bucuriile și durerile lui (actuale și ale trecutului), cu pleiada mare de sfinți care au trăit sau au trecut pe acolo, dintre care, la urmă și Sf. Martiri Brâncoveni.

Apoi Sf. Sofia, care rămâne o imagine nemângâiată, dulce și dureroasă în același timp. Cred că este și o icoană a păcatelor noastre, prin care Îl răstignim pe Hristos și Biserica, Mireasa Lui.

Dar mai trebuie să scoatem în evidență și câțiva frați care s-au ostenit să fie cu noi în acest pelerinaj. În primul rând pe sora Violeta. A trecut și trece prin multe, dar a avut curajul să meargă în pelerinaj. A fost o bucurie și o cinste să vină cu noi. Apoi sora Klaudia, care a înfruntat vârsta și pintenii din călcâie, căci fiecare pas era o durere. A lăsat acasă pe soțul și pe mama, amândoi neputincioși, și a venit nu ca să se distreze, ci ca să peregrineze în numele Mântuitorului. Sora Iosana e o altă curajoasă, care a dus crucea pelerinajului și a vârstei cu bucurie.

Îi mulțumim părintelui Silviu care a aplicat cu noi regula „Cine va răbda până la sfârșit acela se va mântui”. Ne-a răbdat cu toate pauzele noastre de cafea și alte probleme, zicând mereu că el a greșit.

rămâne impregnat de rugăciune, duhul rămâne, nu pleacă. Așa am simțit și în Turcia. Când am intrat în Moscheea albastră, totul mi s-a părut sec, dar când am pășit în Sf. Sofia, zidurile au vorbit, au spus multe. Am simțit un fior, mai ales când am văzut pe frontispiciu acea icoană cu Mântuitorul.

Albinuța

Cel mai mult mi-a plăcut la Biserica unde Părintele Ștefan a slujit Sf. Liturghie, ctitoria Sfinților Brâncoveni. S-a simțit că icoanele vechi de pe iconostas (*din sec. XV – n.n.*) erau făcătoare de minuni, pentru că dădeau o pace și o bucurie care veneau de undeva și nu știai de unde, mai ales că doar la sfârșit am aflat despre icoane. M-am simțit ca și sub o umbrelă. Inițial am crezut că mă simt așa pentru că eram la Liturghie după atâtea zile înc are ne-a lipsit, dar după ce am aflat despre icoanele făcătoare de minuni și despre moaștele care erau acolo, am înțeles. M-am bucurat și să aflu despre Sf. Arghira, căci nu o cunoșteam.

Pe de altă parte, pot spune că mi-a fost greu să mă obișnuiesc cu mâncărurile din Turcia (prea multe uleioase și tocănițe). M-a șocat și felul în care se îmbracă turcoaicele: unele foarte îmbrăcate și îmbrobodite (nu li se vedeau decât ochii), iar altele foarte dezbrăcate. Era o discrepanță prea mare. La noi vezi pe toată lumea îmbrăcată la fel (cu mici excepții). A fost șocant pentru mine.

Am simțit un greu și din cauză că vânzătorii turci te agresau pe stradă și erau foarte insistenți, ca și cum doreau să ne vândă produsele lor cu forța.

Însă cred că merită o dată în viață să ajungi pe urmele sfinților din Turcia. Despre unii nu știam că au trăit în acele locuri și m-am bucurat să-i descopăr. Înainte, de câte ori auzeam unele nume de sfinți, credeam că sunt din Grecia, de exemplu Sf. Nectarie. Când am auzit că s-a născut în teritoriul stăpânit de turci, m-am șocat. Nu-l identificam cu acele locuri.

Anca

La Sf. Sofia am simțit un duh bun, chiar dacă acum e moschee. M-am retras într-un colț să mă bucur. A fost dureros în același timp, dar și o mare bucurie.

E clar că turcii sunt diferiți față de noi. Am simțit că sunt într-o altă civilizație, dar i-am văzut și primitori. Nu știu cât de mult ne doresc acolo, dar ca turism, sunt primitori. Însă la un hotel nu am știut cine se uită insistent și nu foarte pașnic la mine. Apoi mi-am dat seama că se uita la crucea mea.

Istanbulul e frumos, te gândești la ce a fost în Constantinopol, sfinții.

Dacian

Este greu să mă gândesc la un singur loc care mi-a plăcut, pentru că toate au fost minunate, dar totuși, dacă ar fi să aleg, cred că am avut trăiri mari la Izvorul Tămăduirii. Am simțit mai mult har.

Istanbulul e o zonă cosmopolitană, cu zgârie-nori și multe investiții, comerț, și mi-a plăcut. Partea neplăcută a fost că ne-am simțit un pic stânjeniți. A trebuit să ne însoțească și să ne supravegheze mereu un ghid turc, astfel că ne-am simțit un pic limitați în partea de exprimare creștină. Au fost multe locuri în care a trebuit să-mi ascund crucea de la gât pe care o port tot timpul ca o măsură de siguranță, ceea ce nu se întâmplă în Israel sau alte țări arabe. Mi s-a părut un pic exagerată această presiune din parte turcilor, la fel și steagurile cu semilună pe care le vedeam peste tot și care creau disconfort unui creștin.

Una peste alta, a fost minunat, Părintele nostru a fost la înălțime, ca de fiecare dată. Și dacă s-ar duce în Nigeria, l-aș însoți cu mare drag dacă m-ar primi.

Violeta

Este foarte greu să vorbesc despre un singur loc care m-a impresionat. În primul rând de acasă am pornit cu gândul la Casa Maicii Domnului. Dar și ieslea Sfântului Ioan Rusul mi-a plăcut foarte mult, la fel și locurile din Capadocia, îndeosebi stâlpul Sfântului Simeon.

Mi-am dorit de foarte multă vreme să ajung la Sf. Sofia pentru că am mai fost o dată în Istanbul, dar nu am intrat și am rămas cu un regret. Poate dacă intram atunci, puteam vedea mai multe decât acum, când totul e mai strict. Din acest punct de vedere a fost și foarte dureros acolo.

Nu am simțit diferențe de cultură pentru că m-am dus doar cu gândul pelerinajului și nu am băgat în seamă eventualele neplăceri.

Emanuela

Am fost foarte impresionată de Bisericile din Apocalipsă (Laodiceea, Efes, etc...). Apoi Sfinții Capadocieni, în special Sf. Vasile cel Mare, la care am evlavie și îmi doream să ajung în locul său de naștere. Deși nu au fost multe locuri de închinare așa cum știm noi, eu pe ascuns miam făcut Sf. Cruce.

În Constantinopol am simțit duhul Sfinților Împărați Constantin și Elena, care m-a întărit, și am avut o bucurie foarte mare. Dar în același timp am și plâns pentru că m-a dezamăgit gândul că nu erau cei 5 creștini ca să țină Dumnezeu biserica atunci când a căzut Constantinopolul. Când m-am apropiat de catedrala Sf. Sofia am simțit o durere imensă în suflet, pentru că nu mai e a noastră (*Emanuela plângea și când spunea acestea – n.n.*), că

SFÂNTA ARGHIRA

Croitoreasa cu fir neîncetat de rugăciune

Sf. Arghira s-a născută în Prusia Bitiniei (astăzi orașul Bursa din Turcia) în jurul anului 1692. Părinții sfintei, Gheorghe și Suzana, au crescut-o în credința ortodoxă, iar Sfânta și-a însușit temeinic, încă din copilărie, dragostea de Dumnezeu. Arghira s-a căsătorit cu un tânăr grec, însă după Sfânta Cununie a fost supusă la multe presiuni de un pașă - eparhul din Bursa din acele vremuri. Acesta o forța să-și abandoneze soțul și credința, pentru a o lua în haremul său. La sfatul părinților, Arghira, însoțită de soțul său, a plecat din cetatea natală la Constantinopol, la rudele și cunoscuții familiei.

Din mărturiile contemporanilor se știe că prigonitorul care o urmărea nu a renunțat și, folosind puterea și persecuția asupra rudelor tinerei Arghira, a aflat de plecarea ei și a trimis soldați pentru a o aduce cu forța în rândul femeilor sale. Atunci, cartierele locuite de grecii ortodocși constantinopolitani au fost aprig controlate, până ce prigonitorii au găsit-o pe Sf. Arghira. Pentru că nu a vrut să renunțe la credința în Mântuitorul Iisus Hristos, iar grecii o apărau, asupritorii au folosit brațul legii și au acuzat-o pe nedrept de revoltă și insultă la adresa islamului și, astfel, au condamnat-o la închisoare pe viață. Părinții ei au încercat zadarnic să obțină o judecată dreaptă pentru eliberarea fiicei lor, dar nu au reușit.

În următorii 16 ani, tânăra femeie nevinovată a fost mereu întrebată de judecător, bătută și întemnițată. Iar în închisoare a fost mereu hărțuită de turcoaicele osândite acolo. Însă Arghira a purtat acest necaz cu măreție și răbdare, s-a dat pe sine la post și la rugăciune, îmbărbătând și pe alte creștine ce erau în aceeași temniță. A fost amenințată că nu poate să fie liberă decât în condițiile în care renunță la credința creștină și acceptă să devină soția pașei din Bursa. De aceea, ea a trimis vorbă părinților că nu-i folosește să fie liberă, dacă este forțată să devină păgână – ci preferă închisoarea, rămânând astfel a lui Iisus Hristos.

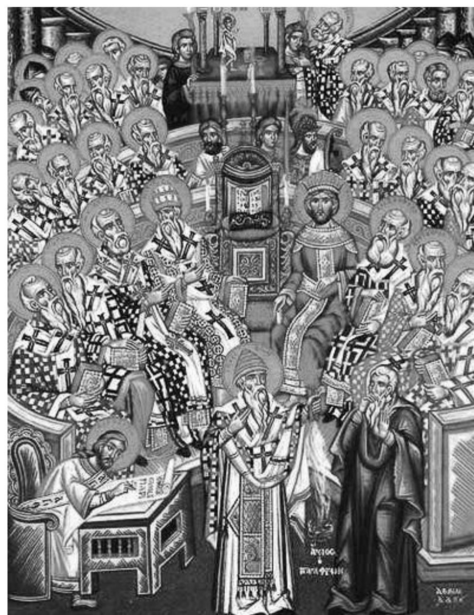
Atunci când evlaviosul creștin Manolis, împletitorul de năvoade, a izbutit să facă să-i fie retrasă învinuirea, pentru a putea fi slobozită, Arghira nu a primit ridicarea osândei, socotind temnița ca pe un palat împărătesc. În aceeași perioadă, pentru credință au suferit și Sfinții Martiri Brâncoveni. În anul 1714, Sfânta Arghira era deja de câțiva ani în temnița cruntă pentru femei ce se afla în Prikydion - Haskoy.

Persecuția și suferința din închisoare au fost grele pentru Sfânta Arghira, care atunci când avea voie cosea cu acul și țesea cămășile rupte ale celorlalte femei închise. Din mărturia gardienilor, se știe că Sfânta Arghira se afla într-o continuă rugăciune către Mântuitorul Iisus Hristos și Preasfânta Născătoare de Dumnezeu. Se spune că firul de ață pe care l-a primit odată, deși îl folosea, îl găsea tot atât de lung precum îl primise în fiecare dimineață când se trezea, și astfel ea cosea mereu cu firul dăruit de Dumnezeu pentru celelalte persoane. Închisoarea se afla la aproximativ 400 de metri față de Biserica Sfintei Paraskevi-Prikydion din Haskoy, veche bazilică bizantină rectitorită de Sfântul Domnitor Martir Constantin Brâncoveanu la anul 1692. Atunci când se auzea clopotul bisericii, Sfânta Arghira era cu inima la rugăciune și foarte mult își dorea să se împărtășească. Bunul Dumnezeu i-a împlinit dorința și ca o dovadă că a primit jertfa ei de credință, înainte de a muri slăbită de suferință, Mântuitorul i s-a arătat și a împărtășit-o oferindu-i-Se prin zeama unui bob de strugure.

Astfel, întemnițată și înlănțuită pentru Hristos, și-a sfârșit viața primind nepieritoarea cunună a muceniciei, în anul 1725, la 5 aprilie.

La trei ani de la moartea Sfintei Arghira, sfântul ei trup a fost aflat neatins, răspândind o mireasmă nemaiauzit de plăcută – care i-a umplut pe creștini de negrăită bucurie. Însuși patriarhul Paisie al Constantinopolului a mutat moaștele ei minunate la Biserica Sfintei Paraschevi, unde și astăzi sunt cinstite de către credincioși. Locuitorii din zonă mărturiseau că la mormântul sfintei se arătau anumite semne care au atras atenția, iar patriarhul, și pentru a lămuri acele semne, și-a dat acordul pentru deshumare, chiar dacă trecuseră doar trei ani de la înmormântare. La mormântul sfintei, lumânările ardeau mult timp, chiar zile întregi, în condițiile în care oriunde în altă parte s-ar fi topit normal. Florile de primăvară, care în condiții normale s-ar fi uscat în cel mult o lună, în ciuda căldurii toride a verii, rămâneau înflorite până toamna târziu, iar păsările cerului, fără să murdărească mormântul sfintei, zilnic veneau, ciripeau sau cântau și stăteau pe mormântul sfintei, peste care deseori noaptea se așeza o pală de lumină și o străjuia.

SINOADELE ECUMENICE
1. Niceea

De ce?

Sinodul I Ecumenic, prima adunare a episcopilor din întreaga Biserică, a rămas în istorie ca **un model privind adoptarea deciziilor majore care privesc dreapta credință și unitatea Bisericii**. La acest Sinod au fost combătute ereziile vremii. Sinodul a fost convocat în anul 325 de către sfântul împărat Constantin cel Mare. Acesta, având ca prioritate unitatea Imperiului Roman, i-a chemat pe episcopii Bisericii să se reunească spre a tranșa ampla dispută asupra ereziei arianismului, doctrină conform căreia Iisus Hristos ar fi fost o creatură (prima creație a lui Dumnezeu), iar nu născut din veșnicie și Dumnezeu adevărat. De asemenea la acest Sinod au fost formulate **primele articole ale Simbolului de Credință**.

Fiind în acest timp sărbătoarea celor douăzeci de ani de împărăție a împăratului Constantin cel Mare, i-a invitat pe toți Părinții, din care cei mai mulți erau făcători de minuni și asemenea cu îngerii, purtând pe trup rănile lui Hristos de la persecuțiile care avuseseră loc înainte, și a stat la masă împreună cu aceștia, cinstindu-i în mod strălucit. Iar lui Pafnutie și mărturisitorilor asemenea lui le-a sărutat ochii scoși și membrele tăiate în timpul prigoanei, primind de la aceștia binecuvântare.

În afară de problema arianismului, Primul Sinod Ecumenic a abordat și o serie de alte probleme. Dintre acestea, merită amintită **chestiunea Pascaliei**, metoda calculării datei la care trebuiau celebrate Paștile. Până în acel moment, existau mai multe metode de calculare a datei Paștilor, dar episcopii întruniți la Niceea au decis să accepte practica alexandrină de a face calculele independent de data Paștilor evreiești, stabilind și că data sărbătorii trebuia să cadă după echinocțiul de primăvară.

Sfinții de la Sinod

Printre cei prezenți s-au numărat *Sfântul Nicolae*, *Sfântul Spiridon al Trimitundei*, *Sfântul Atanasie*, dar și ierarhi de pe teritoriul de acum al țării noastre.

Mănăstirea Panagia Sumela din Trabzon, Turcia, păstrează o frescă originală ce înfățișează Primul Sinod Ecumenic de la Niceea. Ineditul acestei reprezentări (deoarece scena există de altfel în multe alte locașuri de cult) constă în faptul că în aceasta **Sf. Ierarh Nicolae** este reprezentat pălmuindu-l pe ereticul Arie.

Detalii cu privire la acest gest aflăm din viața sfântului. Sf. Nicolae este recunoscut la acest sinod drept un mare apărător al Adevărului și dreptei credințe. Atât de puternic a argumentat Sf. Nicolae și atât de încăpățânat a fost Arie, încât, îngrijorat de ruptura care se putea face în Biserică, viitorul sfânt i-a dat ereticului o palmă în cadrul sinodului. Gestul sfântului împotriva lui Arie a produs tulburare, iar Sfântului Nicolae i-au fost reținute însemnele arhieriei: Sf. Evanghelie și omoforul. În timp ce Sfântul se afla închis într-o celulă, Mântuitorul și Maica Domnului i S-au arătat în chip minunat. Mântuitorul i-a înapoiat Sfântului Evanghelia. Apoi, Maica Domnului i-a oferit acestuia omoforul arhieresc, restabilindu-l în treapta episcopală. Când împăratul Constantin a auzit despre această minune, a ordonat ca Sf. Nicolae să fie reabilitat.

Un rol important în cadrul Sinodului de la Niceea l-a avut **Sf. Spiridon**, Episcopul Trimitundei. Fără a se folosi de un limbaj sofisticat, a demonstrat celor prezenți cum Dumnezeu este unul în ființă, dar întreit în persoane. A luat o cărămidă în mâna stângă și le-a spus că, deși este un singur obiect, ea este alcătuită din trei elemente: pământ, apă și foc. Apoi cu mâna dreaptă a făcut semnul crucii. După aceasta, strângând cărămida, în partea de sus s-a aprins foc, apa a început să curgă din partea de jos, iar lutul a rămas în mâinile lui. Această minune l-a convins pe un filozof, adept al învățăturii lui Arie, să devină ortodox.

Un rol crucial în formularea învățăturii de credință l-a avut **Sf. Atanasie** care nu ocupa o poziție ierarhică importantă atunci când a participat la Sinodul I Ecumenic. Era un simplu diacon în vârstă de aproximativ 30 de ani care își însoțea episcopul, pe Sfântul Alexandru al Alexandriei. După moartea lui Alexandru petrecută în 328, la scurt timp, Sfântul Atanasie a devenit episcop al acestei cetăți. Lui i se datorează în cea mai mare măsură includerea termenului „de o ființă", în cadrul mărturisirii finale de credință a Sinodului.

Se poate afirma cu certitudine că triumful ortodoxiei niceene asupra arianismului se datorează în mare măsură geniului și activității perseverente ale acestui mare ierarh supranumit de Sf. Grigorie de Nazianz "Stâlpul Bisericii", iar de către Biserica de mai târziu "Părintele Ortodoxiei".

Interviul săptămânii

DESCOPERIND TURCIA CREȘTINĂ

Este firesc, ca dincolo de relatările scurte de pe whatsapp, care au însoțit pozele trimise de unii sau de alții dintre pelerini, să ne punem întrebarea: merită să facem jertfa financiară și de timp pentru a merge într-un pelerinaj în Turcia? Cum spunea în primele 2 zile, una dintre surorile noastre: „Aici nu sunt nici biserici, nici moaște, nici icoane! M-am așteptat la altceva..." Oare este Turcia creștină o dezamăgire? Cu siguranță că da, pentru cine merge acolo cu așteptările unui pelerinaj în Grecia sau alte țări ortodoxe. Câțiva frați (aproape 50) s-au încumetat să riște și au mers în Turcia (căci nu putem numi pelerinajul „în Capadocia", fiind străbătute mult mai multe locuri decât regiunea din centrul țării). Iată câteva păreri și răspunsuri la întrebarea: v-a atins duhovnicește acest pelerinaj și unde a fost cea mai puternică trăire? Dar și: au fost diferențe de cultură și civilizație pe care le-ați simțit foarte mari?

Corina

Când s-a cântat Paraclisul la casa Maicii Domnului din Efes (*de către pelerini, fiind dintre foarte puținele locuri unde am avut voie, întrucât este acum biserică catolică – n.n.*), am avut impresia că Maica Domnului a venit, s-a așezat pe o bancă în spatele casei, ne-a ascultat, s-a bucurat și după aceea, la *Cuvine-se*, s-a ridicat și a plecat. Am avut simțământul că a fost cu noi și că s-a bucurat că am vizitat-o și că i-am cântat.

De asemenea, la stâlpul Sfântului Simeon mi-am amintit un citat dintr-un mare poet, Nichita Stănescu, care spunea că el a văzut ochii lui Tudor Arghezi, care a văzut ochii lui Mihai Eminescu. Și când am văzut o furnică lângă stâlp, mi-a venit această idee: neamurile furnicii acesteia au fost aici, cu Sf. Simeon Stâlpnicul...

În ce privește civilizația, am simțit populația brutală și ostilă, dar ascunsă sub pătura nevoii de a-și câștiga traiul.

Maica Teofana

Duhovnicește vorbind, au fost mai multe locuri care m-au impresionat: la Efes, la casa Maicii Domnului și la biserica unde s-a ținut Sinodul III Ecumenic. Iar la Sf. Sofia m-am simțit minunat, chiar dacă acum este moschee. Când am intrat acolo, îmi imaginam cum s-a cântat odată în Sf. Sofia, mai ales că Părintele Ștefan ne spusese că se cânta la 2 strâni, cu câte 100 de psalți fiecare. La Vlaherne m-am bucurat mult și la Izvorul Tămăduirii cu apa sa minunată – parcă e apă de mare, așa culoare are. A fost o bucurie mare și că am ajuns la moaștele Sfintei Teofana de la Patriarhia Ecumenică. Iar acolo m-au impresionat și moaștele Sf. Trei Ierarhi. Liturghia la care am participat la Biserica românească a fost minunată, am simțit o bucurie pe care nu pot să o explic, că nu am meritat-o.

Lumește vorbind, cel mai mult mi-a plăcut croaziera pe Bosfor.

Turcii sunt destul de drăguți cu străinii, așa i-am simțit. Mi-a plăcut agricultura lor. Noi avem un pământ atât de mănos, dar nu ne ocupăm cum se ocupă turcii de pământul lor... Am putea și noi să irigăm, ca să avem recoltă mai bună, cum au ei din pământ sărac.

În concluzie, pentru mine a fost un pelerinaj de vis din toate punctele de vedere! Am pășit noi, nevrednicii, pe urmele pașilor atâtor sfinți. Să te duci pe urmele sfinților este extraordinar. Se zice că „sărutăm urma pașilor". Noi nu am apucat să le sărutăm, dar mergând pe urmele lor, am simțit prezența sfinților în acele locuri, mai ales că am citit într-o carte că rugăciunea e un fenomen veșnic. De exemplu, dacă într-o mănăstire se face rugăciune 20 de ani și după aceea mănăstirea se desființează, locul